

до земята и забива погледъ въ моитѣ обуша.

Като се събудихъ сутринята, обущата все не излизаха отъ главата ми. Всѣки день ги мислѣхъ.

Наближи Коледа. Една сутринъ рано, усѣтихъ, че нѣкой ме дърпа за ухото. Отварямъ очи — мама.

— Ставай бързо, нали ще вървите съ баща си за обуша! — вика тя.

Азъ скачамъ. Обличамъ се. Плисамъ си една шѣпа вода на очитѣ. Грабвамъ татевия вехтъ кожухъ, загрѣщамъ го като граничарче, изкачамъ вѣнка, мѣтамъ се на колата, увидамъ се хубаво и притихвамъ.

Воловетѣ преживяха мързеливо и отъ заскреженитѣ имъ ноздри извираха бѣли облачета, минаваха край рогата имъ и се стапяха въ студения въздухъ. Тате откачи синджиритѣ и ги поведе. Колата скръцна и се търкулна следъ тѣхъ.

Излѣзохме на пѣтя. Снѣгъгъ бѣше спрѣлъ. Надъ насъ свѣтѣше чистото зимно небе, като стъкло. Пѣтятъ бѣше изметенъ отъ вѣтъра и се точеше презъ бѣлото поле, като вжже. Вървѣхме цѣли два часа.

Като съмна хубаво, колата затрака по градскитѣ плочи. По улицата още нѣмаше жива душица. Само помръзналитѣ

вестникарчета тичаха лудешката и викаха съ все гърло:

— Вестници нови! Последни новини!

Спрѣхме предъ единъ старъ ханъ. Оставихме колата. Тате ме хвана за ржка и ме поведе изъ широкитѣ улици. Край насъ брѣмчеха автомобили, пишѣха като заклани, звѣнѣха файтони съ накичени коне. Азъ се държехъ здраво за татевата ржка, гледахъ голѣмитѣ златни фирми, дебелитѣ стъкла на витринитѣ и си мислѣхъ чудни нѣща.

Влѣзохме въ една обущарница. Свалиха ми отъ най-горната поличка едни нови обуша, току що извадени отъ ка-

